

...zaznelo z úst zvolanie srdca 12 ročného chlapca k Ježišovi Kristovi v jeden podzimný večer v roku 1992. Veríš, že ma Ježiš Kristus počul a zachránil? Ak nie, tak sa vráť so mnou o niekoľko rokov späť.

Ako prvák základnej školy v "čase posledného dychu socialistického režimu" som doslova sipel nenávisťou v srdci keď som počul slovo Boh z úst mojich starých rodičov. Ešte väčšia nenávisť so mňa išla, keď som počul meno Ježiš a nejaký príbeh o ňom. "Však žiaden Boh nie je, kričal som panovačne, a nechcem už nikdy to meno počuť ani vidieť". Ešte viac ma doviedlo do 'údivu', keď jeden spolužiak - volal sa Roman - si do školy priniesol retiazku a na nej visel malý krížik. Ale skorý riaditeľský trest ma upokojil a súdružka učiteľka dala všetko na pravú mieru. "Nehovorte slovo Boh, kríž, Kristus, Ježiš - to je horšie ako nadávka". Tak konečne to niekto dal na pravú mieru - potešil som sa. Ale nie na dlho.

V ten istý školský rok (1986/87) som jedného jarného dňa, keď som bol chorý, začul z kuchyne spev starej mamy. Rada spievala ľudové piesne a aj ja som ich mal v obľube. Prišiel som k nej, sadol som si na stoličku k radiátoru a hojdajúc sa na nej, počúval som spev starej mamy. Ale vybuchol som do kriu, keď som na počudovanie začul z jej piesne meno Ježiš. A bolo to vážnejšie ako kedykoľvek predtým, lebo som otvorene nadal Bohu, aby som pred ňou dokázal, že nikto nad nami nie je a tie jeho konania, o ktorých som od nej počul, sú len jej výmyslom. Nestihol som ani dokončiť svoje nadávanie, keď som sa zrazu ocitol prilepený k radiátoru, s rukou zaseknutou za ním. A čo horšie, nemohol ju odtiaľ dostať. V tej chvíli mi prebehol mráz po chrbte a zľakol som sa. Uvedomil som si, že to nebola náhoda. V tej chvíli som uznal so strachom, že Boh existuje a je skutočný, koná. On počul moje rúhanie. Keď som si toto uvedomil, moja ruka sa uvoľnila a ja som bez slova odišiel a viac sa o podobné nepokúšal.

Jar roku 1991 ostala pre mňa nezabudnuteľná, pretože som bol blízko smrti. A to už v desiatich rokoch. Už si bol blízko smrti? Myslím tým, či si už naplánoval život a či si do svojho plánu zahrnul aj smrť. Mal som najrýchlejší bicykel tých čias - favorit - a výborné miesto na jeho predvádzanie, klesanie s jednou zákrutou na vedľajšej ulici. Rád som si dokazoval, koľko vytiahnem dolu klesaním a chválil sa tým svojim kamarátom. Raz, keď som bol v rýchlosti cez 50 km/h, vybehlo spoza zákruty proti mne auto. V tej chvíli som stlačil naplno obe brzdy, a letel dopredu niekoľko metrov. Smer dopadu bol jasný - rovno hlavou na hranu obrubníka alebo na hrana betónového plotu, prípadne na asfalt, ale pod kolesami auta. V tej chvíli, ešte pred dopadom, mi bolo jasné: "končíš". Jasnejšie viac než čokoľvek iné. Predstava bola reálna: rozlomená lebka, zlomená krčná chrčtica. Skrátka: končím! Ostal som ležať hlavou zaborenou v trávnom páse šírky 25 cm, a nachádzal sa medzi oboma betónovými hranami. Postavil som sa celý a celý som sa aj triasol. Bol som v úplnom poriadku a neveril som tomu, že vôbec žijem. V tom momente sa mi do života zapísalo, že Niekto ma veľmi miluje a musí mať o mňa záujem. Ponechal ma žiť. Ale prečo, keď raz ma aj tak čaká zomrieť?

Táto myšlienka na smrť pre mňa nadobudla reálnu podobu, keď som sa s ňou stretol na pohrebe mojej prastarej mamy v októbri toho istého roku. Začal som zisťovať, kde budem po smrti tráviť večnosť. Počul som o nebi a pekle, ale nepočul som nikdy nič uspokojivého o tom, ako sa tam dostať. A akú môžeš mať v tej veci istotu? Prihlásil som sa na náboženstvo a začal čítať Biblické histórie, veľmi dobre detailne spracované príbehy z Biblie. Mali sme to čítať povinne počas dvoch rokov, ale ja som to prečítal za niekoľko večerov. A potom znova a znova. Bol som najobľúbenejší žiak na náboženstve, testy som písal na plný počet bodov, začal som chodiť do kostola a sedával som úplne v prvej lavici. Začal som sa dokonca učiť hrať na organ a so starou mamou som doma hral a spieval nábožné piesne. A naučil sa niektoré modlitby. Stal som sa príkladným náboženským človekom a to už v 12-nástich rokoch. Keď ma videli ľudia, hovorili mi, že som pobožný a že pôjdem do nebička. Zaujímavé, že oni to 'vedeli', ale ja stále nie. To Nie bolo v mojom vnútri. A keď som sa ich spýtal prečo, tak odpoveď bola: lebo chodím do kostola a verím v Pána Boha. Ale v Pána Boha som veril aj vo svojich siedmich rokoch. A snáď iba slepí neverí, že Boh existuje, že je spravodlivý a o všetkom vie. Nikdy Ťa neprivedie vedomosť, viera v existenciu Boha, splnené náboženské úkony (aj keď ich robíš zo srdca) alebo príkladné správanie sa, k istote o večnom živote. Môžeš klamať všetkých, ale sám seba v hĺbke srdca nemôžeš oklamať, lebo túžiš po skutočnej istote, láske a radosť vo svojom živote. Určite by si aj ty radšej vymenil stovky hodín strávených počúvaním náboženských myšlienok, za jednu minútu, v ktorej by si mohol počúvať Boha, ako Ti hovorí do srdca: "som vždy s Tebou, nikdy ťa neopustím a nezanechám...". Ale čo mám ešte urobiť, aby to tak bolo?- pýtal som sa sám seba.

S touto otázkou som sa dostal na stretnutia nedeľnej besiedky. Tam som vnímal, že dievčatá, ktoré túto besiedku vedú, túto istotu majú. Všimol som si, že keď čítajú, čítajú priamo z Biblie. A tak aj ja som vymenil knihu "Biblické histórie" za Bibliu. Zarazilo ma, že v Biblii som nenašiel slovo kostol, ani farár, ani organ, dokonca ani konfirmácia. To všetko som už poznal a pritom mi to istotu neprinieslo. Teraz jediná otázka, ktorá pre mňa bola, ako mať tú istotu?

Zoznámil som sa s ďalšími kresťanmi a tí tiež túto istotu mali a hovorili o tom. Raz sa ma spýtali, či som spasený. A ja na to, že áno. Ale vedel som, že sa klamem a že nemám večný život. Čítalo sa z Biblie: "*Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život*" (Ján 3:16) a nasledovalo o tom krátke slovo. Ak veríš, že Ježiš Kristus zomrel za Tvoje hriechy, vyznáš ich v pokání a poprosíš, aby ti ich Boh odpustil, nezahynieš, ale budeš spasený. Prišiel som domov, zatvoril som za sebou dvere svojej izby, kľakol na kolená a povedal som vo viere v modlitbe: "Pane zachráň ma, a staň sa mojim Pánom, príd' aj do môjho života. Nechcem večne zahynúť. Ty ma miluješ a zomrel si za mňa, aby som mohol žiť. Amen."

Pán Ježiš počul túto modlitbu dvanásťročného chlapca a vstúpil do môjho života. Uistil ma svojim Slovom o odpustení hriechov, o večnom živote, o istote spasenia. Je to už viac ako 10 rokov, čo chodím v pokoji, nebojím sa smrti, ale teším sa, že sa uvidím tvárou v tvár s Ním - predrahým vykupiteľom a Otcom. On plní môj život dobrými vecami, moje vnútro naplňuje svojim Svätým Duchom, moje srdce je v pokoji, môžem pristupovať k Nemu a rozvíjať vzťah lásky.

Boh, ktorý bol pre mňa najskôr predmetom ateistického výsmechu, potom predmetom

náboženského obradu, ma tak miloval, že obetoval svojho Syna, aby sa mohol stať mojim osobným Spasiteľom a Pánom. Boh poslal na túto zem svojho Syna Ježiša Krista a dopustil, aby celá hriešna minulosť každého človeka, kto Ho vyzná za svojho Záchrancu, bola navždy vymazaná Jeho krvou a spečatená úplne nová budúcnosť pre život večný. Kým je Ježiš Kristus pre Teba? Aj Ty si zachránený?

10.2.2002